

LXXIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Forsorgsloven.

(Afgivet af Folketingets Udvalg den 26. Juni 1942).

Udvalget har afholdt et stort Antal Udvalgs- og Underudvalgsmøder og haft Samraad med Arbejds- og Socialministeren.

Desuden har Udvalget modtaget en Henvendelse fra Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg og Foreningen af Socialinspektører og ligestillede, hvilken Henvendelse tillige med forskellige fra Arbejds- og Socialministeriet og Københavns Magistrats 3die Afdeling modtagne Oplysninger er optrykt som Bilag til Betænkningen.

Under Forhandlingerne om den nye Affattelse af Forsorgslovens § 307, Stk. 2, Nr. 5, er Udvalget enedes om at godkende nedenstaaende, af Arbejds- og Socialministeriets Skrivelse til Udvalget af 21. Maj d. A. (jfr. Bilag Nr. 1) citerede Vejledning til Forstaaelse af nævnte Punkt i Lovforslaget:

„Medens Retsvirkningernes Indtræden efter Reglerne i Forslagets § 307, Stk. 2, Nr. 1—4, er knyttet til bestemt angivne Grænser for Størrelsen og Varigheden af den ydede Hjælp, maa Afgørelsen af, om Retsvirkninger skal indtræde efter Regelen i den nævnte Bestemmelses Stk. 2, Nr. 5, om Hjælp til Stadighed, bero paa et Skøn i det enkelte Tilfælde. Denne Bestemmelse er altsaa principielt forskellig fra de i Bestemmelserne under Nr. 1—4 fastsatte skematiske Regler. Naar Udvalget om Ændringer i den sociale Lovgivning har ment

at burde supplere de nævnte skematiske Regler med en mere skønsmæssig Regel, skyldes det, at man har villet give Kommunerne et Middel i Hænde til at søge at bringe saadanne Personer ud af den offentlige Forsorg, som vel ikke oppebærer den maksimale Hjælp, der er Tale om under de skematiske Regler, men som alligevel igennem en forholdsvis lang Tid stadig henvender sig til det offentlige om Hjælp. Ministeriet gaar derfor ud fra, at Bestemmelsen under Nr. 5 maa administreres under nøje Hensyntagen til de nærmere Omstændigheder, der bevirker, at vedkommende fortsat maa søge offentlig Hjælp, saasom hans Alder og Muligheder for at opnaa Arbejde, hvorved han kan klare sig selv fuldt ud.

Hertil kommer, at der i Bestemmelserne under Nr. 1—4 regnes med visse Frister og visse Beløb som afgørende for, om Retsvirkningerne skal indtræde, medens der under Nr. 5 ikke stilles Krav om en bestemt Størrelse af det Beløb, der skal være ydet som Hjælp. Ved Afgørelsen af, om Hjælpen skal betragtes som ydet til Stadighed, vil det da efter Ministeriets Opfattelse være nødvendigt at regne med en længere Frist end den i Nr. 1 nævnte Frist paa 12 Maaneder inden for de sidste 18 Maaneder, og saaledes at Afgørelsen i øvrigt maa træffes under Hensyntagen dels til Hjælpens Varighed og Størrelse, dels til, om Hjælpen er ydet uden Afbrydelse.“